

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld. za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 0 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poštnina znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankovati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stoiba“.

Upravnništvo naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Socijalno gibanje.

—o.— Gibanju našega veka, katero se imenuje socijalno, pogledati na dno, je malokomu dano. V resnici obsega vsebina socijalnega vprašanja dandanašnjega neskončne širjave in neizmerne globočine, in skoro bi se smelo preiskovateljem teh širjav in globočin zaklicati, kar se je očitalo za drugo priliko znanemu cerkvenemu učeniku, da namreč morje hočejo izprazniti z žlico! Niti to ni vsacemu jasno, da se on sam s svojo ladjico ziblje po valovji socijalnem. Morebiti je celo velik sovražnik tej „signaturi temporis“, ne vé pa, da jo nehoté navdušeno zagovarja in z nepostavimi žrtvami pospešuje njen napredek. Vidi namreč samo deblo, njegovih skritih koreninic, katerim zaliva, pa ne; on socijalno idejo vidi samo v gorostasnih in hrumečih prikaznih, ne čuti je pa v svojem vsakdanjem krogu in v vinarji, ki ga da beraču ob potu. Socijalizem našega stoletja se razodeva v najmnogovrstnih prikaznih, njegova ideja si je osvojila vse zemlje in družbe, da jih tiho in stanovitno preobrazuje v svojem duhu. Ne malo vsakemu mejnami je socijalna ideja preplula dušo in dala našim mislim in čuvstvom drugačno podstavo, drugo mér, kakor pa so jo imeli naši prednamci. Vzrastli smo v socijalni dobi iz socijalne dobe, baš zato pa nam je težko misliti, da je kedaj bilo kako drugače, težko je iz organskih zgodovinskih tal izločiti sklad, iz katerega preobrazovalne moči prihajajo v naše življenje.

Motil bi se, kdor bi mislil, da socijalno gibanje dela le socijalno demokratska stranka, le politika, ki s socijalnimi popravami in zakoni skuša oslabiti moč aristokratstva in upliv imovitih. Le ozrimo se po trumi raznih društev, ki so se osnovala v srednjih krogih od izobraženih in imovitih z namenom, da bi pomagala zboljšati delavcev stanje, da bi oživljala priprosti narod! Mi vidimo, da vlada tukaj poseben duh sedanjega stoletja, duh, ki bi rad kakor železnica in brzojav vse človeštvo spojil v vseukupno jedinstvo. Društva, ki zabranjujejo pijančevanje, ki delavcem preskrbujejo pouk in zabavo, ki gledajo na dobre zdravstvene razmere po velikih mestih in tovarnah, ki gradijo bolnice in si-

rotišnice, vsa taka in brezštevilna jednaka društva imajo mejnarodni pomen, naj ima vsako zase še tako ozek neposreden delokrog. In kako hitro so vzrasla, kako hitro so se razširila ta društva! Res je k temu pripomogla moda denašnjega časa, ki rada kuje društvena pravila, in ki rada nastopa ali se shaja v parlamentarnih oblikah, veselje za javna društva je prav tako znamenje našega veka, kakor je veselje za skrivne zbornice značiljivo za prošlo stoletje, — toda pri teh društvih je poglavitno odločevalo spoznanje, da je človeška družba nedostatkov polna, da je treba odpravljati napake socijalne, odstranjevati uboštva in propadanja vire ter da je pomagati siromaštvu do ugodnejšega in dostojnejšega življenja. Ne iz usmiljenja ali sočuvstva, nego iz dolžnosti je stopiti proti napravam, ki tarejo ubožno človeštvo, in v to ni poklicano le malo število blagih ljudi nego cela družba človeška! Ta zavest se je porodila iz notranjih močij — iz strahu pred slabo vestjo, bi rekli apostoli socijalnega demokratstva — in osvojila si je izobražene in imovite stanove. In tako so se zasnovele društva, ki imajo vrhoven namen, rešiti nesrečne in ubožne od moralnega propada; v društvu proti pijančevanju se ugonablja najnevarniša razvada, najpogubnejše zlo za menj imovite; s pribezališči po mestih in z delavnicami po deželi se zatira postopaštvo in beraštvo; posebna društva vzobražujejo mladino, ki je sicer zapuščenca; — to vse pa v nadeji, da se s tem ne reši le posamezen, nego cel stan, celo človeštvo.

Izobraženost napredujoča razdrila je spono suženjstva, uničila vezí kmetovega nevoljstva, a dandanes teží, da bi osvobodila delavce, a ne od gospodstva kapitalovega, nego od moralnega ter fizičnega pritiska, s katerim jim življenje mori velika obrtnost. Velike mehanske iznajdbe v tem stoletju postavile so delo v ves drugačen sistem, delavsko moč v hujše razmere. Na enem mestu se nabira toliko delavskega stanu, kakor nikdar poprej; če je tudi takemu prebivalstvu dela in zaslužka vedno dovolj, vender je vedno na jedni in isti nizki stopnji, vredno pomilovanja in nevarno. Slepa država, ki ne bi videla, kam taka pot privede! Zato so se skoro vse napredne države odpovedale načelu, ki

hoče, da zakonodavstvo in uprava naj ne skrbi za odnošaje mej delavci in gospodarji. Po svoji moči tedaj države dosežajo s svojim nadzorom nad tovarnami, z bolniško denarnico in zavarovalnico proti nezgodam, da se delavcu ni bati brezozirnega in najhujšega v svojem stanu. Državi pa pomaga brez števila društev, da bi se osvobodil, da bi srečnejše živel delavski stan. Zlasti, ako ideje izobražencev in imovitih, kakor se kažejo dandanes, primerjamo z nekdanjimi v istih krogih, potem nam je prav jasno, kako neosnovano je socijalnih demokratov očitane, da je razumnije in imovitejše prebivalstvo prevzetno in za četrti, neimoviti stan zlovoljno!

Gotovo tudi blago socijalno teženje človeške družbe ne bode pričaralo razmer, o katerih je sanjaril Charles Fourier. Tudi obče obednice in preskrbovalnice se ne bodo vzgradile od tega kamenja. Vsa dobrodelna društva stojijo na trdnem temelji sedanjega človeškega reda in dajejo mu s svojo delavnostjo krepko obrambo proti divjim namenom in predrznemu materijalizmu zaslepljenih socialistov. V tem, ko anarhisti pripravljajo pogin vsemu obstoječemu, ne da bi niti v teoriji mogli dospeti do nove boljše uredbe človeških stanov in razmer, preobrazuje se človeška družba na tihem in nevidno, dobiva boljše srce, milejše nazore, višjo uljudbo. Površen pogled po zgodovinskih dogodkih nam kaže, da so se vso preznatne premembe, četudi so se bliskoma pokazale, le tako, z notranjim preobrazovanjem človeškega in državnega življenja pripravljale in dovršile. Ako vsa znamenja ne motijo, mi živimo v dobi tacega preobrazovanja, pripravljajočega mirno in ugodno rešitev socijalnega gibanja!

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani 16. julija.

Jako žalostne so razmere mej desničarji. Še več nego mesec dni je še, predno se snide državni zbor, pa se že prikazuje razkol mej konservativci. Lienbacher izdal je nekako izjavo, ki se sicer obrača le proti tirolskim poslancem, v resnici pa ima le namen odločiti Lichtensteinov klub od desnice. Ta proklamacija bi sicer ne imela nikakega pomena,

LISTEK.

Črtica iz življenja igralčevega.

Kalifornska povest.

(Spisal Bret Harte, posl. Vinko.)

II.

(Dalje.)

Po končanej službi božje izginil je zopet tako tiho, kakor je bil prišel, in s tem je srečno ušel opombam, ki so jih delali o drzovitem činu njegovem. Da se je on prikazal na tako svetem mestu, smatrali so vsi za predrznost, izvirajočo iz nenadne misli igralčeve, ali pa iz kake stave. Razni udje občine so z vso strogostjo karali cerkovnika, da ga né ven spravil, izvedši, kakov človek je, in neki odlični obiskovalec cerkve je opomnil, da bode moral iskati cerkve, katere svetih prostorov ni onečastila pričujočnost takega moža, ako svoje žene in svojih hčerâ nič več ne bode mogel voditi v to cerkev, ne da bi jih vzpostavil tako nevarnemu uplivu. Neki drug vernik je pripisoval prisotnost Jacka Oakhursta nekovi krivoverskim nazorom, češ, da jih je zadnji čas tudi pri pastori opazil.

Dijakon Sawyer, kateremu je njegova nežno organizovana boleha žena rodila najst otrok in za častihlepni poskus, da bi dopolnila dvanajstotico, morala dati življenje, ta diakon je dejal, da je pričujočnost osebe, ki je imela toliko jednako galantnih zvez, kakor ta gospod Oakhurst, zasmehovanje spomina njegove soproge, in da ga kot mož ne more potrpežljivo trpeti.

Ta čas se je zgodilo, da je gospod Oakhurst lastno podobo svojo primerjal s konvencionalnim svetom, v katerem se je doslé tako redkokrat gibal, ter spoznal, da je bilo v njegovej vnanosti nekaj, kar se nikakor né ujemalo s posebnostmi družih ljudi, nekaj, kar je bilo zoper dobre stare navade in jo govorilo o individualnosti in pokolenji, ki je bilo sumljivo, če prav né odkrivalo prejšnjega životarenja njegovega. V tem prepričanju si je obril svoje dolge, kot svila mehke brke ter sleherne jutro s ščetjo gladil si umetniški nakodrane lase. Šel je celo tako daleč, da je v obleki hlinil nekaj nemarnosti ter svoji majhni, lično upodobljeni nogi skrival v širokih, težkih čevljih. Neka popolnem verodostojna vest pravi, da se je podal k svojemu krojaču v Sacramento ter zahteval, naj mu napravi opravo, kakeršno vsakdo nosi. Krojaču je bil dobro

znan mnogozahtevni ukus gospoda Oakhursta, a vender né umel, kaj hoče.

„Jaz mislim, kaj poštenega, veljavnega,“ razložil je Oakhurst jako potrpežljivo, — „kaj takega, kar mi ne bode prav, — me li zdaj umejete?“

A naj je lepo upodobljene svoje ude še tako skrival v neukusno narejeno obleko, lepo glavo svojo je že tako držal, možko a vender dopadljivo hodil, bil čudovito miren in vzdržljiv, tako da je izmed tisoč družih obračal pozornost na se. To se je pokazalo jako jasno, ko je postal v San Francisku borzni mešetar, in sicer vsled nasvetov in podpore Dicka Hamiltona. Predno so še kot jako veljavni znani borzijanci na formalen način protestovali zoper vzprejetje take osebe, pridobil si je bil on samo s prikaznijo svojo tudi najbolj konservativne.

„Dečak te vrste je zmožen, zvabiti nas v mrežo!“ dejal je Watt Sanders.

„On je za vse pripraven, tudi za poštenost,“ odgovoril je Joe Fielding.

III.

Kratka poletna sezona v San Isabelu bližala se je svojemu koncu. Mej najodličnejšimi gosti se je

kajti vajeni smo že, da Lienbacher dela zdražbe, ko bi Lichtensteinovi sami res že nekaj tacega ne mislili. A kakor se da iz raznih izjav „Grazer Volksblatta“, ki velja za organ kneza Lichtensteina, sklepati, res mislijo nemški konservativci odločiti se od desnice. To sicer še ni dognano, a zadosti je, da se take stvari že resno pretresavajo. Že to dokazuje, da vez mej nemškimi konservativci in Slovani ni več trdna, in da bodo razmere na desnici v novem državnem zboru še slabše, nego so bile do sedaj. „Narodni Listy“ poročajo o nekeje konferenci, katere so se udeležili grof Hohenwart, knez Lichtenstein in več nemških konservativcev. V tej konferenci se je neki knez Lichtenstein izjavil, da je neobhodno potreben nemški konservativni klub. Ko bi res do tega prišlo, da se Lichtensteinov klub odloči od desnice, bi ostalo na desnici le kakih deset nemških konservativcev. Ti bi pač kmalu šli za svojimi tovariši in desnica bi ostala čisto slovan-ska stranka, a nobena stranka bi več v državnem zboru večine ne imela.

Hrvatski pisatelji, časnikarji, umetniki in profesorji so priredili v Zagrebu komers v čast Poljakom Grobovskemu, Smolenskemu, Grzegorzewskemu in grofu Krasinskemu, ki se sedaj mudé v hrvatske stolici. Pri tem komersu se je napivalo na vzajemnost slovansko, a s to opomnjo, da Rusi zatirajo poljsko svobodo, Hrvatje jo pa proslavljajo.

Vnanje države.

1. avgusta snide se **avstro-ruska** komisija, da se posvetuje o regulovanju Visle od Krakova do Zavichosta. To reko hočejo prirediti za ladijeplovje. Od ruske strani se tega posvetovanja udeležé Lissoskij, Russjan in Mikulinski, od avstrijske pa Setti, Matula, Moraczewski in Stahl.

Ruski nazadnjaki bi radi odpravili vse liberalne reforme, katere so se uvele za vlade Aleksandra II. Ker imajo baš sedaj ti ljudje velik upliv, se ni čuditi da se jedna liberalna naprava odpravlja za drugo. Mnogim reakcionarjem so posebno porotna sodišča trn v peti. Najrajši bi je kar odpravili, ali kakor je pisal nek rusk liberalen list, zopet uveli tako pravosodje, kakršno je bilo pod Ivanom Groznim. Naravnost se tega ne upajo izvesti, ampak mislijo samo povišati cenzus za izbranje porotnikov. Hočejo namreč, da ne bi noben smel biti porotnik, 1. kdor nema 500 desetín zemlje ali pa letnih dohodkov 500 rubljev; 2. čina državnega svetnika; 3. ter ne more dokazati, da je dovršil klasične študije. Ker pa ima taka prememba tudi v višjih krogih dosti protivnikov, se še ne ve, če bode kdaj stopila v življenje. — Kakor se govori, v Peterburgu nič več ne mislijo na to, da bi letos car potoval v inozemstvo, tedaj tudi o shodu treh cesarjev ni več govora.

Odnosa in **Rusijo** in **Anglijo** so zopet bolj napeti. Kakor „Times“ javljajo, se Rusi en masse pomikajo proti Zulfikaru. Angleška mejna komisija umaknila se je proti Heratu. Rusom prihajajo podkrepčenja iz Askabada. Afgani so že v velikih skrbih. Vendar je še dosti upanja, da se stvari mirno poravnajo.

Na **Španjskem** začenjajo se gibati republikanci, ker čutijo, da narod ni zadovoljen s sedanjo vlado. V Saragossi so te dni zaprli več republikanskih zaročnikov, mej njimi jednega polkovnika.

Islandci zahtevajo tudi večjo svobodo, kakor so jo uživali dosedaj. Imeli so minuli mesec tabor v Thingvalli in se posvetovali o tem. Ta tabor bil je jako mnogobrojno obiskan. Sklenilo se je zahtevati, da naj althing sklene: a) Ustava naj se reviduje, in da naj se pri tem vzame za podlago načrt ustave, kateri je althing poslal 1873 l. kralju, v tam načrtu se zahteva, da se imenuje jeden minister, ki bil althingu odgovoren; b) da se althing skliče vsako leto; c) da volilna pravica za althing

ne bode zavisna od nikakih davkov; d) razmere mej državo in cerkvijo naj se zakonito urede; e) kralj naj bi ne imel pravice odrekati zakonom sankcije, ako jih je večkrat za oredoma sklenil althing, kakor je to v Norvegiji; f) da Islandija ima pravico imeti posebno trgovsko zastavo; g) kralj naj privzame naslov „kralj islandski“. Nadalje se je na tem taboru sklenilo: 1. da naj se določijo pravice verskih občin, katere ne pripadajo islandski narodni cerkvi; 2. da Islandija naj se osnuje posebna banka, ki bode izdajala bankovce; 3. mesti dveh deželnih načelnikov naj se odpravita; 4. izda naj se nov ljudskošolski zakon za vso deželo; 5. da naj se zopet cerkvenim občinam pravica, voliti svoje duhovnike; 6. naj se osnuje višji deželna šola za izobraževanje pravnikov, bogoslovcev in zdravnikov; 7. delati na to, da se omeji uživanje opojnih pijač. Te zahteve bodo danskej vladi delale še preglavice. Sedanje dansko ministerstvo ni prijazno svobodi in razširjenju ustavnih pravic, zato se ne bode najbrž upiralo tem zahtevam Islandcev.

„Daily News“ trdijo, da ni res, da bi bil Mahdi kdaj se izjavil, da za odkupnino pusti Gordonu svoboden odhod iz Kartuma, kakor je trdil „Intransigeant“. Francoski časnikar Olivier Pain kakor angleški listi trdijo, ni bil v **Sudanu** od Angležev umorjen, ampak je umrl zaradi napačnega zdravljenja neke bolezni za katero je že bolehal v Omdurmanu, ko je še bil v Mahdijevem taboru.

Dopisi.

Iz Grada 14. julija. [Izv. dop.] Dunajski podlistkar nemškega dnevnika piše dne 10. t. m. jako času primeren list o domači odgoji otrok, katerega mej Slovence spraviti odločil sem se kot mnogo let že delujoč učitelj odgojitelj ter skrbni opazovatelj denašnje šolske mladine. — Prosim častite gospode sotrudnike, oziroma g. sotrudnice, zlasti pa očete in matere, ki ta list v roke dobé, preberite vrste, ki tu sledé, premišljeno:

Še ni dolgo tega — tako namreč piše omenjeni podlistkar — ko je stal na Dunaji pred sodnikom zanemarjen mladenič, zatožen zaradi predrznega ropa. Ni tajil dejanja, obstal ga pa tudi ni. Ni se brigal ne za zapisnik, ne za državnega pravdnika, niti za svojega zagovornika. Trdno je molčal, kakor da bi imel usta zapečatená. Iz obraza njegovega se je brati dalo, da mu je vse jedno, ali bode krivega ali nekrivega spoznan. —

„Vi se vèdete, kakor da bi mi sodili človeka, katerega niti ne poznate Vi,“ opomni konečno sodnik k zatožencu. Mladenič pomiga z ramenoma. „Vi ste še mladi in imate še mater; ali ne pomislite na britkosti, katere priti morajo, ko bode te obsojeni; na možnost, da spremeni smrt ločitev časno v — večno?“ — Še nobenega odgovora. — Sodnik pa, jeden izmej onih pravoslovcev, kateri ne dvomijo nikdar nad razločkom mej mrtvimi paragrafi in toplokrvnim srcem človeškim, še ni odjenjal. Nadaljeval je dosledno: „Ali niste nikdar imeli katerega, kateri Vas je ljubil, ali kateremu ste Vi skazovali ljubezen?“ ... Dečak privzdigne glavo ter vleče na uho, kakor da ne bi bil razumil prav tega vprašanja. Sodnik ponovi vprašanje. Dečak položi roko na čelo in zrè zamišljen pred sé. Zdelo se je, da je krenil od vnanje okolice v notranjost. Najedenkrat začnó se mu

krečiti ustnice in začel je govoriti hripavo, kratko, odljudno: „Trgovčevega psa.“ ... Sodnik pristreže pomen odgovora, rekoč: „Vi ste tedaj radi imeli trgovčevega psa?“ in prikima dobrotljivo z glavo. „To že kaže, da imate Vi boljše srce, kakor ste kazali do sedaj. Potrudite se in vprašajte še svoj spomin, ali ni, ali ni bil tudi kak človek, katerega ste imeli radi, kakor trgovčevega psa, ali pa znabiti on Vas?“ ... Zopet se je začelo naberati na ustnicah in čez nekaj časa spregovoril je hripavo, krako, odljudno: „Ne, niga takega človeka. — Jedenkrat sem poskusil to; pa takrat sem bil še majhen. Videl sem namreč v praterji nekega očeta, kateri je vzel svojega dečka, kateri je bil velikosti moje, na svoji koleno in ga pristiskal k sebi. Takrat mi pride v glavo, da ni moj oče še nikoli tako storil z menoj. Zakaj ne? Tega ne vem. Izmislil sem si, — in ko sem prišel tisti dan domov, me je gnalo usesti se mojemu očetu na koleno. Poskusim, govorim v njega, kakor še nikdar poprej. On pa — on me bunkne in sune z nogo in kriči: „Celi dan imam opraviti brez odmora in na večer bi mi še dečko sitnoho prodajal.“ ... Od tega časa sem opustil to.“ Ta mladenič je umrl v kaznilnici. — —

Na to kratko pripoved, katera dovoljuje precej globok pogled v duševno življenje marsikaterega hudodelnika, v zgodovino, kako se hudodelstva razvijajo, spominjal sem se včeraj, ko sem obiskal osi-velega šolskega vodjo v Lichtensteinstrasse. Povod temu pohodu dala je predvčerašnja obravnava pri d. želnem sodišči proti bratoma Franc in Karol Binder, katera sta uživala svoj zadnji pouk na tej šoli in ki sta bila zaradi uboja, storjenega na desetletnem sošolarji, obsojena v trajen zapor. „Kaj naj Vam posebnega povem o teh dveh fantih?“ — odgovori izkušeni pedagog na moje primerno vprašanje; „to, kar je pri teh nesrečnih pripravljalo hudodelstvo, ne nahaja se žalibože le pri njih. Malomarnost in brezljubezen starišev, to sta raka, ki sta izpodjedla obe mladi življenji in katera bolezen je že toliko mojemu in varstvu meni podrejenih učiteljev izročenih otrok uničila. Starišem pošiljamo naznanila o napredovanju, katero kažejo njihovi otroci na potu nenravnosti, pogubnosti, jih opominjamo resno, da naj bolj pazijo na njihove izpridence, — da, še kazni v denarji ali z zaporom jih zadevajo. Vse zaman! Devetkrat v desetih slučajih se zgodi, da dajejo taki stariši svojim pohujšljivim otrokom potuho ter jih pohujšujejo s tem, da zabavljajo in žugajo razžaljivo čez učitelje v pričo svojih paglavcev ter spodkopljejo tako še ono betvico veljavnosti, katero je učitelj znabiti še imel pri šolarjih. Kaj naj, kaj more postati iz otrok pri takih stariših?“ ... Učitelj, katerega je zadela usoda, šteti do februarja t. l. mej

bilo že pričelo izseljevanje. Oni, ki so še ostali, začeli so se dolgočasiti ter se prepustili društveni blebetavosti.

Gospod Oakhurst je postal melanholičen. Govorili so mu po strani, da se tudi najboljši glas gospe Deckerjeve ne more več obvarovati govorenja, katero vzbuja njegova prisotnost. Pravičnost zahteva, da moramo povedati, da je bila zadnji teden tega poskusa nedolžnosti videti kakor krotka, v božjo voljo udana, blede mučenica ter se proti svojim obrekovalcem vedla s prizanesljivo in odpustljivo milobo človeka, ki se ne zanaša na nečimerno priliznenost ljudi, marveč na svojo krepost in pravičnost svoje stvari, kar je več vredno nego naklonjenost občinstva.

„Mnogo se govori o meni in o gospodu Oakhurstu, draga moja,“ dejala je svojej prijateljici; „a nebo in moj mož vesta, da je to obrekovanje. Nikdar se ne sme o nas govoriti, da je mož nekemu prijatelju v neprijetnem trenutku hrbet obrnil — ker so se nijini odnosa in izpremenili — ker je oni ubožal, Joe pa obogatel.“

To je bilo občinstvu prvo naznanilo, da je Jack izgubil novce, dasiravno je bilo obče znano, da sta Deckerja pred kratkem v San Francisku pridobila si dokaj vredno zemljišče ...

Nekaj dnij pozneje dogodilo se je nekega večera nekaj, ki je očividno na neugoden način motilo občno društveno harmonijo, ki je do sih dovedno vladala v San Isabelu. Bilo je pri večerji. Najedenkrat so videli gospoda Oakhursta in gospoda Hamiltona, skupaj sedeča pri posebnej mizi, kako sta oba jeden hip jako razneta vstala. Prišedša v vežo, stopila sta kakor dogovorjena v majhno sobo za zajutrekovanje, ki je bila prazna, ter zaprla vrata.

Tam se Dick Hamilton z na pol zaničljivim, na pol resnim smehljanjem obrne k svojemu prijatelju rekoč:

„Če se že morava midva prepirati, — v imenu vsega onega, kar je smešno, ne storiva vender tega zaradi — —“

Ne vem, kakšen pridevek je hotel rabiti Hamilton. Saj ga pa tudi né mogel izgovoriti. Kajti isti trenutek je Oakhurst zgrabil vinsko kupo in njeno vsebino plusnil Hamiltonu v lice.

Ko sta se zopet spogledala, videlo se je, kakor bi bila moža zamenjala svoji naravi. Gospod Oakhurst se je tresel od razburjenosti in vinska kupa je klepetala mej njegovimi prsti, ko jo je postavil nazaj na mizo. Gospod Hamilton je stal tu prstenega obraza, visoko vzklonen in zmočen.

Po kratkem molku dejal je hladno:

„Naj bode. A ne pozabite, da je to uzrok najinemu prepiru ... Ako padem po vašej roki, to za vas ne sme biti priložnost, da bi si oprali značaj; ako pa padete vi, ne smejo vas imenovati mučenika. Žal mi je, da je prišlo do tega; a čim prej se stvar poravná, tem bolje je.“

Ponosito se obrne, pobesi trepalnice čez modre oči, kakor če kdo rezalo vtakne v nožnico, prikloni se ter hladno odide vem ...

Spokob je bil naslednje jutro v majhnej dolini dve milj od San Isabela na cesti v Stockton. Ko je gospod Oakhurst iz rok polkovnika Starbottlea dobil svoj samokres, rekel mu je tiho:

„Naj se že reč izteče, kakor hoče, a nazaj v San Isabel ne pojdem. V mojej sobi boste našli nekaj naročil. Idite tja —“

Glas mu je nenadoma odpovedal in v največje strmenje svojega sekundata moral je mokre oči v stran obrniti.

„Več nego desetkrat,“ pripovedoval je polkovnik Starbottle pozneje, „spopadel sem se z Jackom, a nikdar ga nesem videl, da bi bil le z očmi trenil. Vrag naj me vzame, ako se do tistega trenutja, ko se je moral ustopiti, nesem bal, da hoče prositi za zamero!“

(Konec, prih.)

svoje učence starejšega izmed bratov ubijalcev, petnajstletnega Franca Binderja, oglašil se zdaj: „Dečko je vedel le predobro, da ni nikakor v naši oblasti njemu storiti kaj žalega, in da, ako bi se bilo tukaj sploh kaj bati, on ni tisti, ki bi se mu bilo bati treba. On je bil predrzen, lažnjiv, napadljiv; če sem ga pozval, ni nikdar vedel odgovoriti; če sem mu govoril na srce, umaknil je svoj potuhnjeni pogled plaho v stran. Ni mi bilo mogoče napeljati, upogniti ga, da bi me bil le-jedenkrat pogledal v obraz, da, še danes ne vem, kake barve so njegove oči, akopram sem si dal mnogo opraviiti ž njim in okolu njega.“

Mnenje obeh teh Dunajskih učiteljev strinja se po vsem z onim, katero je izustil po obsodbi sodnik sam. „Izgubljen brez rešitve — pri Francu Binderji, možnost rešitve pri njegovem mlajšem bratu, še le dvanajstletnem Karolu Binderji, ako se ne odda več v hišo svojih starišev, ampak v rešilno hišo za zanemarjeno deco...“

No, prva obsodba je skoraj jednaka drugej. Kje pa najdeš hišo, v kateri bi se rešil ta jeden, da bi se rešilo po pametnem odgojevanji toliko Karolu Binderju podobnih, skoraj jednako nadarjenih (pa ne manj naudarjenih) garjevcev, katerim domača odgoja vrata v ječo odpira?!

Milijonsko mesto Beč ima le jeden tak závod — Weinzierl — kateri je bil ustanovljen vlani vsled milosti cesarjeve. V tem zavodu, v katerem vlada duh ljubezni in resnost dobro premišljene odgoje posedena so bila vsa pripravljena mesta že kmalu po njegovej otvoritvi. V milijonskej državi Avstriji pa bi iskali zastoj takih hiš. Zgubljen je tedaj tudi drugi.

Opomba prelagateljeva: Že davno predlagal sem kot poročevalec v deželnej učiteljskej konferenciji tukaj v Gradci, naj se ustanovijo závodi, recimo „rešilne hiše“, v katere bi oddajale posamezne šole nepopoljšljive otroke v odgojo in pouk, kajti šibo iz šole odpraviti, gnjila jabolka ne odbirati od zdravih — se ne ujema dobro in se nikdar strinjalo ne bo. V dolgih letih sem ustanovil je tukajšnji „Schutzverein“ tak deški zavod „Knabenerziehungsanstalt“ imenovan v podaljšanej „Merangasse, Waltendorf 2 und 3“, kateremu zavodu ravnatelj je g. Andrej Kaltenegger, kateri vzdržuje s pomočjo svoje gospe kot gospodinje in svoje gospodičine hčere kot učiteljice najlepši red v zavodu in ki doseza baje nepričakovane vspehe, o čemer se še hočem osobno prepričati.

Fr. Jamšek.

Z Notranjskega 10. julija. [Izv. dopis.] Običajno, da skoro brez izjeme čita učiteljstvo „Sl. Narod“, zavoljo tega naj poročam o okrajni učiteljski konferenci, koja se je vršila dne 8. t. m. v Postojini, koje se je udeležilo 52 učiteljskih močij. Prisotni so bili tudi veleč. g. c. kr. okr. glavar in trije duhovni gospodje. Zanimiv je bil ta zbor, kajti prvokrat so se vsi udje, — ne izvemši predsednika zboru — posluževali izključljivo samo slovenskega jezika, kar je povsem naravno. C. kr. okr. šolski nadzornik je v temeljitem in dobro poudarjenem govoru konstatoval napredek šolstva v tem okraji, nekatere nedostatnosti z rahlimi izrazi pogrjal, v obče spodbujal k vztrajnosti in marljivosti. Obravnavalo se je o „podrobnem načrtu o pouku realj na ljudskih šolah“ in o „zdravstvu“. Oba predmeta so dotični gg. poročevalci v svojih referatih jedernato proučili, ter v kratkih potezah naslikali, česa bi bilo zahtevati, odstraniti, pribaviti, itd. v istej zadevi.

Ukrenilo se je tudi popisati naš okraj, liki knjižici, koja je izdal g. Lapajne o Krškem okraji v zgodovinskem in geografičnem oziru. — Jednoglasi se je sklenilo predložiti vis. dež. zboru prošnjo v poboljšek materialnih zadev, kajti nikjer v deželi ni večjega siromaštva, kakor tukaj ob meji primorski; takove nadloge so, kakor v sosedni deželi. Povsem opravičeno prošnjo bode baje vendar uslišal dež. zbor. Čas bi že bil! S slavaklici našemu cesarju in odpevanjem ljudske himne se je zatvorila konferenca. V županovi gostilni se je pozneje glasilo ubrano narodno petje, govori, pa tudi napivalo se je; in sicer je napil c. kr. okr. nadzornik g. Thuma presvetlemu vladarju, g. Jelenec občespoštovanemu c. kr. okr. glavarju g. Globočniku, g. Zarnik našemu šolskemu inspektorju i. t. d. — Vse napitnice, vzlasti omenjene, bile so navdušeno vsprejete.

S Pivke 16. julija. [Izv. dop.] Prošla leta bili so na vaje došli vojaki iz Pulja, Trsta, Gorice, Ljubljane itd. navadno nastanjeni po tukajšnjih va-

seh, kar ni bilo vseh kmetovalcem — toda ljub je bil dohod vojakov štacunarjem, branjevcem in krčmarjem. Kmetje so vedno moledovali (bolj na tiho), da bi ne prišli vojaki, ker isti jim dokaj škode na polji z manevrovanjem, a tudi na domu na različne načine prouzročujejo. Res je, da se poljsko škodo odplača, toda nepotrebna pota in besede še ne povrnejo druge storjene škode. Razen trgovcev in gostilničarjev smo bili tedaj letos prijetno iznenadeni, da ne dobimo le-sem vojakov.

Postojinski tržani so se čestokrat potegovali zanje, ter letos se jim je vroča želja izpolnila, ker včeraj je prišel prvi oddelek vojakov na vaje. Mi povsem odobrujemo ta korak, namreč, da je središče vojaškega vežbanja v Postojini, kajti ondu je marsikaj vojakom na razpolaganje, kar se po naših vaseh pogreša.

Letina bode pri nas izredno dobra, se ve, ako nas vsemogočni še na dalje obvaruje šibe, v podobi toče ali slabega vremena. Čas je, da bi nekoliko več pridelali, ker se prav težavno izhaja, kajti posli, davki in razne doklade in priklade so že neznosne. Čudno, da imamo več časa zaporedoma skoro vsak dan dež ali dežek, kar pa ne upliva neugodno na rast zelišč, razun za pripravljanje sena. Nekoji trdijo, da prouzročuje vsakdanji dež sv. Medard. Ne vem, če je istina!

Domače stvari.

— (Osobna vest.) Kakor smo že včeraj poročali, imenovan je tajnik pri Tržaškem finančnem ravnateljstvu gosp. Lud. Hočevnar, finančnim svetnikom ter odločen za vodjo tamošnjemu uradu za odmerjenje pristojbin. Gosp. L. Hočevnar, naš rojak, rodом iz Doba ima vrhu svoje nadarjenosti in izredne marljivosti tudi posebno srečo v svojej službi, kajti v teku dobrih desetih let popel se je že v VII. dijetni razred, kar se ne pripeti tako čestokrat kakemu Slovencu, zlasti v njegovi ožji domovini ne. Odlikovanec postal je februarja meseca 1875. leta finančni koncipient v X. razredu pri tukajšnjem finančnem ravnateljstvu, septembra 1877 imenovan bil je davčnim nadzornikom v IX. razredu za Istro, marca 1883 finančnim nadkomisarjem v VIII. razredu, meseca julija 1884 finančnim tajnikom v istem razredu in sedaj je že finančni svetnik v VII. razredu. Takih nadarjenih in rodoljubnih uradnikov potrebuje naša Kranjska, a žalibog vedno obvelja pregovor: „nemo propheta in patria!“

— (Imenovanje.) Gospod Miha Zavadal, suplent na gimnaziji v Trstu, imenovan je učiteljem na državni gimnaziji v Pazinu.

— (Tisočletnice Metodijeve), ki se je praznovala v 12. dan t. m. v Gornjem Gradu, udeležilo se je nad 8000 ljudij, da je bila celo tamošnja prostrana cerkev premajhna.

— (Kazenska preiskava) pričela se je proti baronu Conradu, okrajnemu glavarju v Dalmaciji, ker je baje nagibal na hrvatsko stran in tako zlorabil uradno oblast.

— (Deželna razstava koroška) otvori se svečano v 25. dan t. m. in bode trajala do dne 8. septembra t. l. Razstavljeni bodo proizvodi kmetijstva in obrtnijstva, umeteljni in kulturno-zgodovinski predmeti. Sirarska razstava bode od 25. do 31. avgusta, živinska od 28. do 31. avgusta, vrtarska in sadjarska razstava pa od 4. do 8. septembra. Z razstavo združene so tudi ljudske veselice, koncerti, streljanje, dirka itd. Poseben urad na magistratu v Celovci posreduje za stanovanja.

— (Na ženskem izobraževališči v Ljubljani delalo je izpit 23 kandidatinj. Palo jih je 5 na dva meseca, 1 na pol leta, 3 na celo leto. Jedna napravila je izpit za ročna dela, 3 pa za otroške vrte. Štiri kandidatije napravile so izpit samo za nemške šole.

— (Poročilu prve mestne peterorazredne deške ljudske šole v Ljubljani) povzamemo, da je bilo na tej šoli začetkom leta 537, koncem leta pa 495 učencev. Mej njimi 504 Slovenci, 43 Nemcev, 1 Hrvat, 2 Srba, 1 Čeh. Prav pridno v šolo hodilo jih je 485, za višji razred sposobnih bilo je 360, vso učnino plačevalo je 117, pol učnine 105 učencev. V pripravljalnici za obrtnijsko šolo bili so koncem leta 104 učenci. Tudi vspehi na tej šoli so jako povoljni in smeta se prva in druga mestna peterorazredna deška ljudska šola v jedno vrsto staviti.

— (Program gimnazije v Rudolfovem) ima na prvem mestu prof. Stangerja razpravo: „Die Platonische Anamnesis“, potem običajne šolske

podrobnosti. Poučevalo je na tem zavodu 17 profesorjev in suplentov, dijakov pa je bilo začetkom leta 145, katero število pa se je koncem leta skrčilo na 129, od katerih je 11 dobilo spričevalo z odliko, 78 prvi red, 13 dvojke, 6 pa trojke. Po narodnosti bilo je 125 Slovencev, 3 Nemci, jeden Hrvat, po ožji domovini jih je bilo 22 iz Rudolfovega, 89 iz ostale Kranjske, 11 Štajercev, 1 Istran, 1 Oger, 1 Slavonec, 1 Hrvat, 1 Čeh, 1 Moravan, 1 Dunajčan. Dijaško podporno društvo ima 3250 gld. nominalnega imetka, letnih dohodkov pa je bilo 635 gld. 29 kr., od katerih se je za dijake za obleko, učila, stanarino itd. izdalo 466 gld. 57 kr. Šolnine se je uplačalo 1176 gld., upisnin 100 gld. 80 kr., dijaških štipendij pa je bilo za vso gimnazijo le 1425 gld. 59 kr.

— (Nova skladba.) Dobili smo te dni skladbo: Ti jedina. Spjevao i uglasbio Radoslav Rubido Zagorski. Cijena 60 novč. U Zagrebu. Komisionalna naklada knjižare Mućnjaka i Šenftlebensa. Knjigotiskara i litografija C. Albrechta. Tisk in oblika prav lepa, pesem s hrvatskim in nemškim tekstom prirejena je za bariton s spremljevanjem glasovira.

— (Tatvina.) V noči mej 13. in 14. t. m. ulomili so neznani tatje v pošto pisarnico v Tržiči, ter ukrali poštarju Andreju Kališniku 500 do 600 gl.

— (1000 cekinov.) V Lepavini našli so pisker, v njem pa 1000 starih cekinov. Na paši izrila je bila krava posodo iz tal in kmetje razdelili so zaklad mej seboj in prodali zlate v Križevci in Zagrebu pod nič. Sedaj, ko se je vse poizvedelo, vse iz kmetov norce dela, ker so cekine tako po ceni prodajali.

— (Premembe v Lavantinki škofiji.) Gospod Satler gre za provizorja v Podgorje, gospod J. Kapler za kaplana v Ruše. Umrl je gospod J. Zemljak, umirovljen duhovnik v Št. Vidu pri Ptuj.

— (Razpisana) je služba tretjega učitelja na trirazrednici v Mokronogu. Plača 400 gld. Prošnje do konca t. m.

Popravek.

Slavno uredništvo!

Vsled notice, prijavljene v „Slovenskem Narodu“, dne 25. aprila t. l. št. 93 z naslovom „Kdo mu je kos“ podal sem se v petek 1. maja k njeg. eksc. gosp. ministerskemu prvosedniku grofu Taaffeju vprašat ga, ali je res deputaciji naših državnih poslancev dal tak odgovor glede člankov v št. 74 in 76 „Ljublj. Lista“ o dolenjski železnici, kakor Vi pišete na omenjenem mestu, ter prosit ga dovoljenja za eventualni stvarni popravek.

Njeg. eksc. grof Taaffe mi je dejal, da ga je pač jeden izmed kranjskih državnih poslancev vprašal, ali je on, minist. prvosednik članka „Ljublj. Lista“ št. 74 in 76 o dolenjski železnici v istini bil **naročil („Auftrag gegeben“)** ter proti njih spisatelju prof. Šukljeju se izjavil, da država sploh ne namerava podpirati zgradbo dolenjske proge, in da je on odgovoril na to vprašanje: „Ob und was ich mit prof. Šuklje über die Unterkrainer Bahn gesprochen habe, ist mir nicht mehr in Erinnerung. Das aber weiss ich gewiss, dass die bewussten Artikel nicht über meinen Auftrag geschrieben worden sind.“

Z dovoljenjem njeg. prevzvišenosti **prestavil** sem potem od besede do besede iz članka „Ljublj. Lista“ št. 74 ves odstavek, pričeni z besedami: „Stopil sem tedaj k eksc. gosp. minist. predsedniku grofu Taaffeju...“ do „...dolžnost storé v polni meri.“ G. minister blagovolil je izjaviti se: „Dagegen habe ich nichts einzuwenden.“ Ko sem pa nadaljeval prevod ter prestavil passus, kateri se pričinja: „Jedni iluziji bodemo sicer takoj morali slovo dati: zastoj se je nadejati, da nam bode država sama zgolj na svoje troške gradila dolenjsko železnico. Kompetentni krogi so tega mnenja, da je ta progá do sedaj le bolj lokalnega pomena...“, seže mi ministerski prvosednik živahno v besedo ter reče: Jetzt glaube ich erst recht, mit Ihnen die Sache besprochen zu haben. **Das sind ganz meine Ansichten.** Und wenn ich es Ihnen damals nicht gesagt habe, so hätte ich es Ihnen sagen können, denn anders lässt sich die Sache überhaupt nicht durchführen.“

Na to sem prosil g. minist. prvosednika za **izrecno dovoljenje**, da smem prijaviti

stvaren popravek v istem smislu. To mi je visoki gospod tudi takoj blagovoljno dopustil.

Na Dunaji 2. maja 1885.

Prof. Fr. Šuklje,
deželni poslanec.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

London 17. julija. „Daily Telegraph“ ve povedati, da se Rusi pri Zulfikaru neso pomaknili naprej in da Zulfikarske soteske Rusi še neso zaseli. Vsa poročila o številu ruskih čet okoli Zulfikara so pretirana. Angleška vlada prosila je vlado rusko za pojasnila, poudarjajoč, da bi se kakeršnakoli pomnožitev vojnih čet na omenjeno stran nikakor ne mogla zmatrati kot prijazen korak. Večina jutranjih listov piše mirnejše o položaji in menijo, da ni nobenega resnega povoda, da bi se bilo vojne nadejati.

Madrid 16. julija. Včeraj na Španjskem 1472 ljudi za kolero zbolelo, 657 umrlo. Kolera prikazala se je tudi že v provinci Granadi.

London 16. julija. „Saint James Gazette“ meni, da je položaj v srednji Aziji tako ozbiljen, kakor le kedaj, in misli, da Rusi nameravajo polastiti se Herata. Lojaliteta emirova malo vredna. „The Globe“ piše: Rusija ne sme na noben način dobiti Zulfikara, tudi ko bi se zaradi tega morala pričeti vojna.

Pariz 16. julija. Senat potrdil je Tientsinsko pogodbo.

Razne vesti.

* (Poneverjenja na Dunaji.) V 10 mesecih zasledili so na Dunaji naslednje defraudacije: Deibele 150.000 gld., Coleman in Acocks 22.000 gld. Baldey 166.455 gld., Lukas 93.000 gld., Jauner 2.059.000 gold. Noderer 47.000 gold., Weymann 48.000 gold., Hofmeister in Reich 130.000 gold., Breitner 50.000 gld., Beimel 17.300 gld., Krauer 3600 gold, Zsupanski 120.000 gold. Schadlbauer 60.000, Grill 170.000 gld. itd. Izmej teh defraudantov jih je sedmero ubežalo, dva sta se ustrelila, ostali so v zaporu ali pa v preiskavi. Vsi vkup poneverili in goljufali so za 5.102.833 gld., pa ves ta denar večinoma na borzi ali pa v mali loteriji zaigrali. Le jako neznamenit odlomek te vsote dobili so poškodovanci.

* (Nova groza.) Kakor se iz Lizbone brzojavljala, prikazala se je na Portugalskem kuga, ki je še groznejša od kolere. Mnogo tjakaj pribeglih Španjcev poginilo je že za to boleznijo. Kogar se prime, umre v malo minutah. Bolezen ta uniči človeško življenje tako hitro, da zdravniki doslej neso mogli niti opazovati simptomov te kuge. Najhujše prizadet je okraj Oliveira de Fradesco.

* (Obesili) so 14. t. m. v Ljubnem Emanuelu Oberroslerja, kateri je bil pred porotnim sodiščem 25. maja t. l. zaradi dvojnega roparskega umora obsojen na smrt na vislicah. Obešanje vršilo se je na dvorišču tamošnje ječe. Žalostno delo opravil je rabelj Willenbacher z dvema pomočnikoma. Obsojenec ni priznal zločinov do zadnjega trenutka in vedno trdil, da je nedolžen. Duhovnika ni pustil pred se.

Sigurno zdravilen uspeh. Vsem, kateri trpé vsled zapretja ali slabega prebavljenja, napenjanja, tištanja v prsih, glavobolja in drugih slabostij, pomaga gotovo pristni „Moll-ov Seidlitz-prašek“. Škatljica 1 gld. Vsak dan ga razpošilja po poštne povzetji A. Moll, lekarnar in c. kr. dvorni založnik, na Dunaji, Tuchlauben 9. V lekarnah po deželi zahtevaj se izrečno Moll-ov preparat z njegovo varstveno znamko in podpisom. 7 (11—5)

Eksekutivne dražbe.

(Iz uradnega lista.)

2. eks. držb. pos. Andreja Drobniča iz Soderžice, 20. julija v Ribnici. 2. eks. držb. pos. Janeza Rihteršiča iz Spodnje Luže, 2459 go'd, 31. julija v Loki. 1. eks. držb. pos. Josipa Kikla iz Starega loga, 1950 gld., 29. julija v Kočevji. 1. eks. držb. pos. Jere Mantel iz Reinhala 570 gld., 29. julija v Kočevji. 2. eks. držb. pos. Marijane Žagar z Iške vasi, 25. julija v Ljubljani. 2. eks. držb. pos. Josipa Krnca s Suše 29. julija v Ljubljani. 1. eks. držb. pos. Valentina Severja iz Smartna 22. julija v Ljubljani. 1. eks. držb. pos. Franc Pengova iz Podgorice, 120 gld., 22. julija v Ljubljani. 1. eks. držb. pos. Frana Petriča z Loga, 8253 gld., 22. julija v Ljubljani. 3. eks. držb. pos. Jarneja Zelodca iz Narina, 27. julija v Postojni. 1. eks. držb. pos. Terezije Tratar s Tržišča 200 gld., 12. avgusta v Mokronogu. 1. eks. držb. pos. Štepana Plešca iz G. brovea, 150 gld., 25. julija v Metliki. 3. eks. držb. pos. Frana Petriča iz Loga 12. 862 in 197 gld., 29. julija v Ljubljani. 2. eks. držb. pos. Marije Hočvar iz Kurje vasi, 120 gld., 29. julija v Ljubljani. 1. eks. držb. pos. Josipa Javornika iz Sela pri Smarji, 603 gld. 20 kr., 25. julija v Ljubljani. 1. eks. držb. pos. Mihe Požlepa iz Pleševice, 40 gld., 1. avgusta v Ljubljani. 1. eks. držb. pos. Matija Zajca iz Sapa pri Smarji, 80 gld., 1. avgusta v Ljubljani. 1. eks. držb. pos. Antona Kavčiča iz Verbljenja, 810 gold., 1. avgusta v Ljubljani.

Tujci:

16. julija.

Pri **Stonu**: Löhner z Dunaja. — Schleif iz Budimpešte. — Weislan iz Trsta. — Delfus z Dunaja. — Ossolnah, Lipp iz Reke. — Donnemüller iz Rudolfovega. Pri **Radu**: Veleich iz Trsta. — Kram z Dunaja. — Dr. Höffner iz Zadra. — Krenn iz Kočevja. Pri **avstrijskem cesarju**: Fienzi iz Trsta.

Umrli so v Ljubljani:

13. julija: Marija Blažič, blagajnikova vdova, 71 let, Križevniške ulice št. 9, za r. kom. — Janez Škerjanc, črevljarski sin, 2 mes., Karlovska cesta št. 22, za drisko. 14. julija: Ferdinand Dragar, kondukt rjev sin, 6½ leta, Emonska cesta št. 10, za drisko. — Pavla Germek, črevljarska hči, 19 mes., Mestni trg št. 9. 15. julija: Ana Justin, šivilja, 23 l., Prešernov trg št. 2, za Brightovo boleznijo. — Ivana Čehovin, hišnega posestnika hči, 4½ leta, sv. Petra cesta št. 64, za gripo. 16. julija: Matija Dežman, delavec, 48 let, sv. Florjane ulice št. 11, za jetiko.

V deželnej bolnici:

11. julija: Urša Brodnik, delavka, 16 let, za jetiko. — Franc Winter, delavec, 15 l., za grižo.

Meteorološko poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
16. julija	7. zjutraj	737.20 mm.	18.8° C	sl. svz.	jas.	0-70 mm.
	2. pop.	735.59 mm.	26.2° C	sl. svz.	d. jas.	
	9. zvečer	735.52 mm.	19.8° C	brezv.	obl.	dežja.

Srednja temperatura 21.6°, za 2.5° nad normalom.

Dunajska borza

dné 17. julija t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	82 gld. 15	kr.
Srebrna renta	83 " 05	"
Zlata renta	104 " 60	"
5% marena renta	99 " 60	"
Akcije narodne banke	869 " —	"
Kreditne akcije	282 " 70	"
London	124 " 90	"
Srebro	— " —	"
Napol.	9 " 89	"
C. kr. cekini	5 " 88	"
Nemške marke	61 " 30	"
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld. 128	"
Državne srečke iz l. 1864	100 gld. 167	"
4% avstr. zlata renta, davka prosta	103 " 80	"
Ogrska zlata renta 4%	97 " 65	"
„ papirna renta 5%	91 " 20	"
5% štajerske zemljišče odvez obliq	104 " —	"
Dunava reg. srečke 5%	100 gld. 115	"
Zemlj. ob. avstr. 4½% zlati zast. listi	124 " —	"
Prior. obliq. Elizabetine zapad. železnice	114 " 75	"
Prior. obliq. Ferdinandove sev. železnice	106 " 75	"
Kreditne srečke	100 gld. 177	"
Rudolfove srečke	10 " 18	"
Akcije anglo-avstr. banke	120 " 96	"
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	195 " —	"

J. C. JUVANČIČ,
posestnik vinogradov na Bizeljskem,
ima

zalogo vina v Ljubljani

in priporoča: (281—10)

Bizeljsko vino 1884. l. od 14 do 18 gld.

1883. l. " 18 " 24 "

Dolénjsko rudečkasto " 14 " 20 "

Uzorce p. šilja v sodčih od 50 litrov in več.

Mazilo zoper pege,

Iščaj, mozoljčke, rudečice na obrazu i. t. d. Isto ohrani kožo vedno belo, gladko, čisto in nežno ter podeli obličju mladostno svežost. Običajno izgine, če se 15- ali 20krat namažeš s tem mazilom, vsaka nesnaga z obličja. Lonček velja 50 kr. in kos mila 12 kr., torej vkup 62 kr.

Prodaja in vsak dan razpošilja zdravila s pošto na deželo: (405—2)

LEKARNA TRNKOCZY

zraven rotovža v Ljubljani.

Marijinceljske kapljice za želodec,

nepresežno izvrstno zdravilo zoper vse bolezni v želodci,

in nepresežno zoper neslast do jedi, slabi želodec, smrdeto sapo, napihnjenost, kislo podiranje, žolpanje, katar v želodci, zgago, da se ne nareja pesek in pšeno in slez, zoper zlatenico, gnjus in bljuvanje, da glava ne boli, (če izvira bolečina iz želodca), zoper kró v želodci, preobloženje želodca z jedjo ali pijačo, drve, zoper bolezní na vratnici, jetrah in zoper zlato žilo.

Glavna zaloga:

Lekar C. Brady, Kremsier, Moravsko.

Jedna sklenica z navodilom, kako se rabi, stane

35 kr.

Prave ima samo: V Ljubljani: lekarna Gabriel Piccoli, na Dunajski cesti; lekarna Josip Svoboda, na Prešernovem trgu. V Novem mestu: lekarna Dom. Rizzoli; lekarna Josip Bergmann. V Postojni: Anton Leban. V Gorici: lekarna A. de Gironcoli. V Ajdovščini: lekarna Michael Guglielmo. V Celju: lekar J. Kupferschmid. V Kranju: lekar Drag. Šavnik. V Kamniku: lekar Josip Močnik. V Radovljici: lekar A. Roblek. V Sežani: lekar Ph. Ritschel. V Črnomlju: lekar Ivan Blažek. V Skofljem: lekar Karol Fabiani. V Reki: lekar Ant. Mizzan.

Svaritev! Ker se v zadnjem času naš izdelek posnemlje in ponareja, zato prosimo, naj se kupuje samo v zgoraj navedenih zalogah in pazi naj se osobito na ta znamenja: Prave Marijinceljske kapljice za želodec morajo imeti v sklenico vtisneno besede: Echte Mariazeller Magentropfen — Brady & Dostal — Apotheker, sklenica mora biti zapečatena z našim originalnim pečatom, na navodilu za rabo in na zavitku, na katerem je podoba Marijinceljske matere božje, mora biti poleg te podobe utisneno sodniško sprajljeno varstveno znamenje in zavoj mora biti zapečaten z našim varstvenim znamenjem. Izdelki podobnega ali istega imena, ki nemojajo teh znakov istinitosti, naj se zavrzijo kot ponarejeni in prosimo, naj se nam taki slučajji takoj naznajo, da bodo sodnijski kaznovani izdelovalci in prodajalci. (40—23)

Prvo avstr.

tovarniško društvo za izdelovanje durij, oken in tal,

Dunaj, IV., Heumühlgasse 13, ustanovljeno l. 1817,

pod vodstvom H. MARKERT-a.

priporoča bogato zalogo narejenih durij in oken z oboji vred, mehkih ladjinih tal in hrastovih ameriških friznih in parketnih tal.

Ta tovarna je v stanu vsled svoje velike zaloge suhega lesa in že narejenega blaga v kratkem času preskrbeti tega blaga, kolikor se naj ga tudi potrebuje. Vsprejema izdelovanje velikih hišnih vrat, oprave za vojašnice, bolnišnice, šole, pisarne itd. itd., poleg tega vsakršna lesena dela, (162—9) katera se izdelujejo s stroji po predloženih načrtih ali modelih, izvzemši sobnega pohištja.